

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Ալիք

Մեղմ սուրալով, գուրգուրելով մի ալիք
Ծովի ծոցից ափն էր գալիս սիրաշունչ.
Նա սիրել էր բարձր բազմած, խոհալիք,
Մըռայլ մի ժայռ՝ հավետ անշարժ, անմոռնչ:

Փրփուր-կրծքում նոր զգացած սեր, հուզում,
Կույս-ալիքը, ծովի հավերժ հարսի պես,
Մեր-համբույրով շո՛ւտ հասնել էր երագում
Սիրած ժայռի բարձր լանջին վեհ ու վես:

Եվ նա հասա՛վ... հասա՛վ, փարե՛ց, համբուրե՛ց
Ժայռի կուրծքը ու հառաչե՛ց ցավագին.
Փռշիացա՛վ խեղճ ալիքը ու մարե՛ց,
Միայն արցունք թողեց ժայռի լուռ կրրծքին...